

Chương 356: Trao Đổi Bí Mật Giữa Olivia Và Ellen

(Số từ: 3921)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:30 PM 16/04/2023

Cuộc Thi Miss Temple: Lý Do Không Tham Gia.

Olivia, người gần đây đã hành động khác thường, nhìn xuống Ellen với ánh mắt lạnh lùng.

"Có vấn đề gì nếu cô biết?"

"Tôi tò mò."

"Tại sao tôi phải nói với cô điều đó?"

Cách cư xử của Olivia không chỉ gai góc mà còn có vẻ như cô ấy sẽ đâm Ellen nếu cô ấy hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Nguy hiểm.

Lúc này Ellen thực sự cảm thấy bị đe dọa bởi Olivia.

"Không có lý do gì cô nên biết. Dù sao thì chúng ta cũng không thân thiết đến thế."

"Cô không nói với Reinhardt sao?"

Vì vậy, không phải Adriana trong Băng Rotary có liên quan đến Reinhardt sao?

Trước sự nghi ngờ hợp lý của Ellen, Olivia kéo cô vào phòng.

*Cạch!

Ellen, người bị kéo vào phòng của Olivia, bị đẩy vào cánh cửa đóng kín, đối mặt với ánh mắt của Olivia.

"Chắc chắn, Reinhardt biết. Nhưng lý do của cô để biết là gì?"

"Riverrier Lanze đã chết."

"..."

Ellen nhìn chăm chăm vào Olivia.

"Mà ngày đó, tung tích của cô không rõ ràng."

"Thì sao? Cô nói tôi giết hắn?"

"Tôi không nói thế."

Riverrier Lanze đã bị giết bởi một cuộc tấn công từ lũ quỷ.

"Nếu tất cả những gì tôi có là những nghi ngờ vô căn cứ, thì cô chỉ cần nói dối để vượt qua nó."

Nếu đó là một lời nói dối, thì đó là một lời nói dối hợp lý.

Tại sao cô ấy lại trở về ký túc xá của Royal Class vào đêm muộn với Adriana vào ngày hôm đó, và tại sao Adriana không ở lại tu viện mà thay vào đó là ở Băng Rotary?

Có phải trùng hợp ngẫu nhiên hay không khi Riverrier Lanze chết vào một ngày mà tung tích của cô ấy rất bí ẩn?

Tại sao cô ấy lại nói dối?

Lý do cô phải nói dối là gì?

Tất cả những gì cô ấy phải làm là kể một câu chuyện phù hợp với những điều đó một cách hợp lý.

Tuy nhiên, một lời nói dối như vậy không thể được tạo ra ngay lập tức.

Olivia, đẩy Ellen vào tường, nhìn xuống Ellen, người đang nhìn cô chăm chăm mà không sợ hãi.

"Nếu tôi giết cô, Reinhardt sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi."

"..."

Ngay cả khi đứng trước từ "chết", không có chút sợ hãi nào trên nét mặt của Ellen.

Những đầu ngón tay của Olivia run lên.

Cô ấy có thể đưa ra một lựa chọn cực đoan, nhưng trong trường hợp đó, cô ấy sẽ mất đi thứ quý giá nhất đối với mình.

Olivia đã mất tất cả.

Cô không muốn mất đi thứ quý giá cuối cùng còn lại với mình.

Tên Kouhai liêu lĩnh này đang cố tóm lấy gáy cô.

Cô ấy dường như không có ý định lùi bước.

Không rõ cô ấy đang nghĩ gì, nhưng dường như cô ấy đang đưa ra những giả định kỳ lạ.

Nếu cô gái này nói năng bất cẩn, không chỉ bản thân cô ấy mà cả Adriana và thậm chí cả Reinhardt sẽ gặp nguy hiểm.

Cô ấy nên làm gì?

Nhìn Olivia đứng trước sự bối rối và những lựa chọn cực đoan, Ellen lặng lẽ mở lời.

"Tôi không khác."

"..."

"Tôi không thích cô, nhưng nếu cô bị thương, Reinhardt sẽ rất buồn."

Ellen nhìn Olivia.

"Tôi cũng sẽ không làm tổn thương cô, tôi chỉ là tò mò, ngày đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tất cả mọi người đều nói dối?"

Họ không thích nhau.

Tuy nhiên, vì Reinhardt sẽ rất buồn nếu một trong hai người bị thương nên cả Ellen và Olivia sẽ không làm gì tổn hại đến nhau.

Vì vậy, ngay cả khi cô ấy phát hiện ra điều gì đó, cô ấy sẽ không làm tổn thương cô ấy.

Olivia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin rằng những lời đó là chân thành và đúng sự thật.

Vì sự cộng hưởng kỳ lạ mà những lời nói đó mang lại cho cô, Olivia không thể nhìn thẳng vào mắt Ellen.

Cúi đầu xuống, Olivia thốt ra những lời như thể cô ấy đang nôn chúng ra.

"Ellen."

"Nghe đây?"

Lần đầu tiên Olivia gọi tên Ellen.

"Hứa với tôi là cô sẽ giữ bí mật chuyện này nhé."

"Tôi hứa. Bất kể nó là gì."

Bí mật của Olivia không phải là điều mà Ellen quan tâm.

Cô ấy muốn biết bí mật của Reinhardt là gì và nó tình cờ liên quan đến bí mật của Olivia.

"Tôi đã ở đó."

"...!"

"Adriana và tôi đã ở đó khi lũ quỷ tấn công."

Sự thái quá, nghi ngờ mơ hồ.

Nghi ngờ thái quá một cách vô lý, nhưng khi nghe được sự thật còn vượt xa cả điều đó, Ellen không khỏi kinh ngạc.

Bên trong phòng của Olivia, Olivia ngồi trên ghế và Ellen ngồi trên giường của Olivia, chia sẻ những câu chuyện của họ.

Olivia đã kể cho cô ấy mọi chuyện, bắt đầu từ lý do tại sao họ ở đó vào thời điểm đó và tất cả những sự kiện diễn ra sau đó.

"Ngũ đại thần giáo... muốn độc lập?"

“Đúng, có vẻ như đó là những gì họ đang nghĩ. Cha nuôi của tôi đã cố gắng uy hiếp tôi vào tổ chức của họ và sử dụng mạng sống của Adriana làm mồi nhử cho điều đó. Đó là lý do tại sao chúng tôi ở đó.”

Ellen chết lặng khi lắng nghe những hành vi sai trái không thể tin được của Riverrier Lanze.

Cô đã nghĩ rằng có lẽ Olivia có liên quan đến vụ việc bằng cách nào đó, nhưng cô không biết rằng hai người họ đã có mặt tại hiện trường.

Mối nghi ngờ mơ hồ chỉ là do điểm chung khó hiểu giữa những người đã chết, Olivia và Adriana.

Nhưng những câu chuyện tiếp theo khiến Ellen bị sốc sâu hơn.

“...Chúng đã cứu cô à?”

"Phải, tôi không biết tại sao, nhưng một con quỷ có cánh đã cứu tôi và Adriana. Sau đó, chúng bỏ chúng tôi đi thật xa và biến mất ở đâu đó. Thế là xong."

"Tại sao trên thế giới này lại..."

"Tôi là người tò mò nhất về điều đó."

Giống như Ellen không thể hiểu được tình hình, Olivia vẫn còn bối rối về vấn đề này.

"Cô hiểu tại sao chúng ta phải giữ bí mật này, phải không?"

"Đúng vậy."

Rõ ràng là nếu ai đó phát hiện ra câu chuyện này, bất kể lý do gì, họ sẽ phải đối mặt với sự hiểu lầm to lớn. Chắc chắn rằng họ sẽ bị dày vò bởi những lời buộc tội ác độc và sự nghi ngờ thông đồng với ma quỷ, và khả năng tử vong sẽ rất cao.

"Ngày hôm sau, Reinhardt đến tìm chúng tôi. Anh ấy hỏi chuyện gì đã xảy ra, nên tôi giải thích tình hình... và anh ấy nói sẽ giúp Adriana."

"Tôi hiểu rồi."

Ellen cảm thấy khó chịu trước những lời đó.

Cô đã nghĩ rằng Reinhardt dường như biết chuyện gì đang xảy ra với hai người họ.

Nhưng khi cô lắng nghe câu chuyện, đó là điều mà Reinhardt không thể biết vào thời điểm đó.

Đó có phải là một sự hiểu lầm?

Chỉ vì bạn nghĩ rằng bạn biết rõ ai đó không có nghĩa là bạn thực sự hiểu.

Vì vậy, cảm giác mà cô ấy nhận được từ Reinhardt ngày hôm đó hẳn là một sự hiểu lầm.

Vì vậy, việc Reinhardt không xuất hiện tại Cuộc thi Miss Temple ngày hôm đó hẳn không liên quan gì đến Olivia.

Trên thực tế, việc nghi ngờ Reinhardt là Ma vương không phải là điều có thể xảy ra trong suy nghĩ thông thường.

Reinhardt đến thăm hai người vào ngày hôm sau và nói chuyện với họ sau một thời gian dài, biết rằng một sự cố như vậy đã xảy ra vào ngày hôm trước và giao Adriana cho Băng Rotary để bảo vệ. Adriana, cuối cùng, không hoàn toàn nói dối.

Đúng là cô không thể trở lại tu viện.

Những vấn đề mới được phát hiện.

Cuộc tấn công của lũ quỷ.

Olivia và Adriana đã ở đó, và bằng cách nào đó lũ quỷ đã cứu họ.

Tại sao?

“Lý do gì mà lũ quỷ phải cứu hai người?”

"Tôi không biết."

Olivia cau mày.

“Có lẽ chúng chỉ thương hại chúng tôi thôi.”

"...Huh?"

Bạn có nghĩ rằng ma quỷ luôn xấu xa và xấu xa không?

Olivia thất vọng cay đắng về con người. Kết quả là, cô ấy đã từ bỏ suy nghĩ lấy con người làm trung tâm.

“Có thể có những con quỷ tốt hơn nhiều so với con người, cô biết không? Có vô số con người còn đáng khinh bỉ hơn cả ác quỷ hay ác quỷ, giống như người cha nuôi quá cố của tôi.”

Olivia nói với sự ghê tởm và khinh miệt sâu sắc.

Ai đó có thể bị bắt vì ủng hộ quỷ chỉ bằng cách nghe những gì Olivia nói, vì nó rất nguy hiểm gần với dòng suy nghĩ đó.

Ma quỷ là ác quỷ.

Vì chúng ác nên chúng phải bị diệt trừ.

Đó là một ý thức chung quan trọng và không thể chối cãi giữa con người.

Việc tạo ra kẻ thù như một sự tồn tại đáng ghét và không thể chịu đựng được là điều tự nhiên. Loại hận thù này tái sinh và lan truyền vô tận giữa mọi người mà không bị kích động một cách có chủ ý.

Ma quỷ là kẻ thù.

Do đó, cảm giác chung rằng ma quỷ là xấu xa là điều không thể tránh khỏi.

Con người có bản năng định nghĩa kẻ thù không chỉ là những sinh vật mà họ có thể giết, mà còn là những sinh vật mà họ phải giết.

Olivia và Ellen tương đối thoát khỏi lẽ thường như vậy, nhưng họ không thể hoàn toàn thoát khỏi nó.

Tuy nhiên.

Olivia là một trong số ít người đã tham gia Chiến Tranh Nhân Ma và nghĩ rằng quỷ thực sự có thể tốt.

"Cô có biết tại sao cuộc tấn công của quỷ lại xảy ra lần trước, ngoài lần này không?"

"KHÔNG."

Olivia thất vọng về con người.

Cô ấy thậm chí không thể hiểu được điều gì tốt hơn ở con người so với ác quỷ.

Bây giờ, cô ấy thậm chí còn nghiêng về ý tưởng rằng ma quỷ có thể là những sinh vật tốt hơn con người.

"Cô biết rằng các Thánh Hiệp sĩ cũng đã bị tấn công vào thời điểm đó, phải không?"

"Đúng vậy."

Olivia, khoanh tay, nheo mắt khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Các lực lượng đồng minh đã chia những tù nhân quỷ bị bắt. Và họ đã cố bán đấu giá chúng ở chợ đen."

"...Tù nhân? Tại sao?"

Ellen không hiểu tại sao họ lại phân phát tù nhân hay bất cứ thứ gì tương tự.

"Sử dụng họ như nô lệ. Có những con quỷ giống con người, cô biết đấy. Trong số đó... có những con quỷ xinh đẹp như Succubus và Incubus. Chúng cắt sừng của những con quỷ đó và phá hủy mạch ma thuật của họ. Chúng biến họ thành những sinh vật tàn tật, giống như những con người tàn tật, và lên kế hoạch sử dụng họ như những nô lệ."

"Ồ..."

"Tất nhiên, Đế chế và Thương nhân, cũng như Thánh Hiệp sĩ và Ngũ đại Thần giáo, tất cả đều nhận được phần tù nhân quý của mình. Chúng cho rằng đó là vì mục đích nghiên cứu, nhưng đó chỉ là cái cớ. Không cần phải giải thích như thế nào về dự định sử dụng quý, phải không?"

Đáp lại những lời của Olivia về cách đối xử tệ bạc với các tù nhân, Ellen chỉ có thể gật đầu một cách ngớ ngẩn.

"Cuộc tấn công của quý hội đó không nhằm vào các Thánh Hiệp sĩ mà thực ra là để giải cứu các tù nhân quý. Và mặc dù có bị thương nhưng lũ quý không giết bất kỳ hiệp sĩ nào."

Một cuộc đột kích để giải cứu các tù nhân quý.

Tất cả các phe phái đã phân phát các tù nhân quý để sử dụng chúng như nô lệ.

"Chỉ một phần nhỏ tù nhân quý được giải cứu trong thời gian đó. Đế chế, Thương nhân, Hoàng tộc và Quý tộc có lẽ đang bóc lột tù nhân quý theo những cách ghê tởm. Chúng cho rằng họ là kẻ thù và đáng phải chết, nhưng chúng thực sự chỉ muốn thỏa mãn những ham muốn bản thủ của mình sau cánh cửa đóng kín. Điều đó không phải là ghê tởm và thấp hèn sao?"

"..."

Ellen không nói nên lời trước những lời kịch liệt của Olivia.

"Vì vậy, dù Ma vương có hồi sinh hay có người kế vị, thì cuối cùng con quỷ đó cũng không thể chịu đựng được sự đau khổ của chính người dân của mình và đã hành động. Với một nhóm nhỏ quỷ, chúng đã cố gắng làm nên điều đó. Chưa hết, chúng không làm tổn thương bất kỳ hiệp sĩ nào. Tôi nghĩ rằng hành động của Ma vương cao quý hơn nhiều, phải không?"

"Senpai, đủ rồi."

Khi biểu hiện của Olivia ngày càng trở nên hung hăng hơn và cô ấy thậm chí còn bắt đầu bảo vệ lực lượng của Darklands, Ellen thận trọng nắm lấy tay Olivia.

Nếu Olivia đi quá xa và hành động như vậy trước mặt người khác, điều đó thực sự nguy hiểm.

Olivia, không mong đợi Ellen sẽ cố gắng xoa dịu cô theo cách này, nhìn Ellen với đôi mắt mở to.

"Tôi nghĩ mình hiểu những gì cô đang nói."

"...Tốt."

Olivia hít thở sâu vài lần để làm dịu cảm xúc của mình.

"Đây là những gì con quỷ đã cứu tôi nói."

Như thể nhớ lại khoảng thời gian đó, Olivia lẩm bẩm một mình.

"Làm sao con người có thể độc ác như vậy?"

Với những lời đó, con quỷ có cánh xuất hiện, giết chết hiệp sĩ đã giam giữ Adriana và đưa Olivia rời khỏi nơi đó.

Khi Olivia bay vút qua bầu trời, cô ấy có thể nhìn thấy những con quỷ đang thi triển những Ma pháp có sức hủy diệt lớn lên tu viện bỏ hoang.

"Có thể họ không có ý định tấn công ngay từ đầu. Có thể họ chỉ đang theo dõi. Nhưng chắc hẳn họ đã nghe thấy mọi thứ. Những cuộc trò chuyện diễn ra ở đó. Dùng nữ tu tập sinh làm mồi nhử để lấy lại danh dự, đe dọa giết người những người thân yêu của tôi từng người một cho đến khi tôi đầu hàng. Họ không thể chịu đựng được nữa khi nghe điều đó."

Olivia, người đã có cái nhìn thiện cảm hơn về lũ quỷ, muốn tin rằng chúng nhân từ hơn con người. Khi họ nhìn vào Tổ Chức Vô Danh, thực hiện những hành vi bất công trắng trợn.

Cô nghĩ rằng họ không thể chịu đựng được những hành động tàn ác như vậy và tấn công.

"Vì vậy, tôi đang tưởng tượng rằng họ không có ý định tấn công Tổ Chức Vô Danh, nhưng khi họ nhìn thấy những gì đã xảy ra trong khi do thám, họ đã tấn công để cứu Adriana và tôi. Tôi đang có những suy nghĩ ngớ ngẩn như vậy."

Cô ấy nghĩ rằng có lẽ họ đã tấn công để cứu Adriana và Olivia.

Đến cuối cùng.

Suy nghĩ của Olivia rất gần với sự thật, ngay cả khi một số phần của quy trình không chính xác.

Là ma quỷ thực sự thiện hay ác?

Ellen không thể hiểu được bất cứ điều gì nữa, khi biết những câu chuyện kinh tởm bắt đầu với các tù nhân quỷ và sự thật đằng sau hai cuộc tấn công của tàn dư quỷ cho đến nay.

Những câu chuyện cô nghe được từ Olivia quá nặng nề để cô nghĩ về sự biến mất của Reinhardt. Reinhardt đã cố gắng giúp đỡ Adriana. Đó là lý do tại sao Adriana ở bệnh Rotary, không phải tu viện. Hai người được quỷ cứu.

Ellen không thể suy ra một sự thật nào thậm chí còn khủng khiếp hơn từ mối quan hệ giữa các câu chuyện. Khoảng cách giữa sự thật này và sự thật kia quá xa để tìm ra mối liên hệ.

Cô biết chắc tại sao Olivia không tham gia cuộc thi Miss Temple.

Đó không phải là tình huống mà cô ấy có thể quan tâm đến những thứ như vậy, ngay cả trong tâm trí của chính mình.

Olivia không thoải mái vì cô đã tiết lộ một bí mật mà không nên để nhiều người biết, mặc dù Ellen đã có một số manh mối.

Mặc dù cô biết Ellen sẽ giữ bí mật, nhưng cô không thích việc mình nói điều đó với một người như thế.

"Cô phải giữ bí mật."

"Tôi không phải loại người thích lợi dụng những thứ như thế này."

Ellen không thích Olivia, nhưng cô ấy không ghét cô ấy đến mức muốn giết cô ấy.

Nếu chuyện này bị phanh phui, không chỉ hậu quả nghiêm trọng mà Olivia và Adriana còn có thể bị buộc tội thông đồng với ma quỷ và có thể bị xử tử. Nó thậm chí có thể lan sang Reinhardt, nhưng kể cả nếu không, Ellen cũng không muốn sử dụng bí mật này.

Trước lời nói của Ellen, một cái cau mày xuất hiện trên trán Olivia.

"Cái gì? Vì vậy, cô đang nói tôi là loại người đó?"

"Tôi không nói thế. Tại sao? Cô cảm thấy có lỗi à?"

"Không! Tôi cũng không phải loại người như vậy!"

"Có vẻ như cô là—."

"Tôi đã nói là không phải!"

Vô tình, mặt Olivia đỏ bừng vì xấu hổ vì hét lên. Chán nản, cô khoanh tay và cầu nhàu.

"Dù sao thì cô cũng nên coi mình là người may mắn. Chính vì tôi không thể tham gia khiến cô trở thành Miss Temple."

"..."

Thật khó để nói điều gì sẽ xảy ra nếu Olivia thực sự tham gia cuộc thi Miss Temple. Nhưng đối với Ellen, dù thế nào đi nữa, trở thành Miss Temple là một điều tốt.

Nói đúng ra, đó không phải là một kỷ niệm dễ chịu. Xét cho cùng, cô ấy đã không thể cho người mà cô ấy muốn gây ấn tượng thấy khía cạnh của bản thân mà cô ấy muốn họ thấy.

"Vì vậy, nó đã được tốt đẹp?"

"Cái gì?"

"Cô có thích được trao vương miện Miss Temple không?"

Trước lời nói của Olivia, Ellen nhìn cô ấy chăm chú.

Có phải cô ấy đang bị trêu chọc ngay bây giờ?

Ý nghĩa của việc hỏi về cảm xúc của cô ấy khi chiến thắng cuộc thi Miss Temple, một cuộc thi mà Reinhardt đã không tham dự?

"Reinhardt đã nói gì?"

Nhưng trong mắt Ellen, vẻ mặt của Olivia không giống như một người đang trêu chọc.

Đó là một cái nhìn ghen tị. Tò mò và ghen tị không biết Reinhardt sẽ nhận xét như thế nào về vẻ ngoài chuẩn bị đầy đủ của cô ấy và được trao vương miện Miss Temple.

Ellen nhận ra điều này khi nhìn Olivia.

"Anh ấy không đến."

"Hả?"

Olivia không biết rằng Reinhardt đã không tham dự cuộc thi Miss Temple.

"Reinhardt đã không đến."

"...Hả?"

Olivia không khỏi bối rối.

Cô đã cho rằng Reinhardt sẽ tham dự cuộc thi Miss Temple. Rốt cuộc, anh đã bảo cô đợi trong phòng, như thể anh có kế hoạch gì đó cho cô.

Cô ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chạy ra ngoài sau khi nhận được một lá thư từ Riverrier Lanze.

"Tại sao anh ta không đến?"

"Làm sao tôi biết được?"

Ellen cau mày trả lời câu hỏi của Olivia. Giống như việc cô ấy không thể tham dự cuộc thi Miss Temple, Reinhardt cũng không thể tham dự.

"Tại sao anh ấy không thể đến?"

"...Tôi không biết."

Có phải cô ấy chỉ nói rằng cô ấy không biết bởi vì cô ấy không biết? Cô ấy không tò mò sao?

Olivia thấy câu trả lời của Ellen lạ lùng.

"Cô không hỏi?"

"...KHÔNG."

Đó là một câu hỏi tự nhiên.

Sẽ là thích hợp nếu hỏi tại sao anh ấy đã không đến. Đó là điều cô có thể hỏi.

Nhưng Ellen thậm chí còn chưa hỏi Reinhardt tại sao anh ta không đến. Cô biết anh sẽ không trả lời, vì vậy cô thậm chí không buồn hỏi và đã tha thứ cho anh. Cho dù đó là một cái gì đó để tha thứ hay không vẫn chưa rõ ràng.

Cô đã để nó đi.

Olivia nhìn Ellen với đôi môi hơi há ra.

"Wow, cô... cô tốt bụng hay chỉ là một con ngốc...?"

"Cái gì?"

Reinhardt đã không tham dự cuộc thi Miss Temple. Và Ellen thậm chí đã không hỏi anh ta tại sao anh ta không tham dự.

Olivia giờ đã biết rằng Reinhardt có liên quan đến một tổ chức kỳ lạ có tên là băng Rotary.

Reinhardt có những bí mật của riêng mình, và đôi khi có những sự cố không thể tránh khỏi. Có khả

năng sự vắng mặt của anh ấy trong cuộc thi là một phần mở rộng của một trong những sự cố đó. Olivia chỉ có thể đoán một cách mơ hồ.

Điều khiến cô ấy tức giận là Ellen biết nhiều về Reinhardt hơn cô ấy.

Đó là lý do tại sao Olivia cảm thấy khá khó chịu khi họ có một mối quan hệ mà họ không hỏi và tiếp tục với những bí mật mà họ không thể nói ra.

Tất nhiên rồi.

Olivia liếc nhìn Ellen, người dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ, có lẽ đang hồi tưởng về cuộc thi Miss Temple. Mắt cô sụp xuống.

"Tôi không biết về phần còn lại, nhưng..."

Olivia nở một nụ cười ấm áp với Ellen.

Khi nghĩ về việc Ellen đang đợi một người không chịu đến, Olivia cảm thấy lẫn lộn nhiều cảm xúc: buồn bã, thích thú và thương hại.

"Cảnh đó chắc chắn là một tác phẩm nghệ thuật," Olivia kết luận.

"Câm miệng."

"Tôi có thể khóc không? Ý tôi là, cô không khóc sao? Nếu tôi ở trong tình huống đó, tôi sẽ rất buồn và sai lầm đến mức bật khóc."

"Tôi nói, câm miệng."

Ellen trừng mắt nhìn Olivia với hàm răng nghiến chặt.

Quả nhiên cô rất chán ghét người này.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading